

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/186/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121301133
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121301133.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Z. H., narodenej XX. A. XXXX, K., L. XXX/XXX, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária JUDr. Filip Balla s.r.o., Košice - mestská časť Staré Mesto, Hlavná 15/24, IČO: 56 101 716, proti žalovaným 1/ B.C. K., narodenej XX. U. XXXX, K., K. A. XXXX/X, 2/ N. K., narodenému XX. A. XXXX, D., D. XXXX/XX a 3/ Q. K., narodenému XX. A. XXXX, K., B. D. XXXX/XX, zastúpeným advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Námestie SNP 7, o zaplatenie 883,81 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. SK-5C/13/2021, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 13. decembra 2023 sp. zn. 11Co/3/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30 novembra 2022 č. k. 5C/13/2021-115 zamietol žalobu a žalovaným priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1, § 2 ods. 6, § 19 ods. 1 a § 23 ods. 1 a 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“). Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v podobe finančnej odplaty za užívanie pozemkov v jej výlučnom vlastníctve (pozemok pod bytovým domom a pozemok obkolesujúci bytový dom, na ktorom sa nachádzajú účelová komunikácia, zeleň a parkovacie miesta), ktoré žalovaní ako spoluvlastníci bytu a nebytového priestoru v bytovom dome užívajú bez právneho dôvodu. Ako vyplýva z ustanovenia § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z., k predmetným pozemkom vo vlastníctve žalobkyne vzniklo zákonné vecné bremeno, z ktorého sú oprávnení všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. S poukazom aj na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) zo 14. apríla 2016 sp. zn. 3Cdo/49/2014 publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 73/2016 súd prvej inštancie

konštatoval, že žalobkyňa v spore nie je aktívne vecne legitimovaná, pretože k vzniku zákonného vecného bremena v prospech žalovaných ako vlastníkov bytu a nebytového priestoru došlo v čase, kedy žalobkyňa ešte nebola vlastníkom predmetných pozemkov, na ktorých je postavený bytový dom. Toto vecné bremeno vzniká „in rem“ a vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku. Jeho vznik teda nemožno posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Nárok na finančnú náhradu je len jeden a má ho ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý ho vlastnil v čase vzniku vecného bremena, t. j. v danom prípade v čase účinnosti zákona č. 182/1993 Z. z. Ďalší vlastník zaťaženej nehnuteľnosti už nadobudol pozemok aj s vecným bremenom a nemôže sa ako ďalší nadobúdateľ už zaťaženého pozemku domáhať finančnej náhrady za vznik vecného bremena. Bolo vecou pôvodného vlastníka pozemku, či si nárok na túto finančnú náhradu uplatní alebo nie (v zápornom prípade však nárok neprechádza na nového majiteľa ako kupujúceho). Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitimáciu, súd prvej inštancie poukázal na to, že jednotliví vlastníci bytov predstavujú nerozlučné procesné spoločenstvo, pretože všetci vlastníci bytov v bytovom dome sú spoločne oprávnení zo zákonného vecného bremena vzťahujúceho sa na pozemok. Pokiaľ sa teda na konaní nezúčastnia všetci nerozluční spoločníci, súd nemôže návrhu vyhovieť pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie. V prípade nedostatku vecnej legitimácie v konaní nie je účelné zaoberať sa meritom veci a vykonávať ďalšie dokazovanie. Nedostatok vecnej legitimácie vedie vždy k zamietnutiu žaloby (v danom prípade ide o nedostatok jednak aktívnej ako aj pasívnej vecnej legitimácie). Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a vecne úspechom žalovaných v konaní v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 13. decembra 2023 sp. zn. 11Co/3/2023 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalovaným priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie ohľadne zaťaženia predmetných pozemkov vo vlastníctve žalobkyne zákonným vecným bremenom v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. V nadväznosti na to boli potom závery súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne správne, zodpovedajúce obsahu a zmyslu zákonnej úpravy, ako aj ustálenej judikatúre. Odvolací súd poukázal na aktuálnu rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), ktorý, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 654/2023 konštatoval, že „právne závery vyslovené v R 73/2016 ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach posúdil ako ústavne súladné (napr. II. ÚS 323/2017, III. ÚS 276/2021). Ani v tejto veci ústavný súd nevidel dôvod sa od týchto rozhodnutí odchýliť.“. K námietke týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia pasívnej vecnej legitimácie žalovaných odvolací súd uviedol, že charakter procesného spoločenstva je determinovaný predmetom konania a hmotnoprávnou úpravou. Žalobkyňou vymedzený hmotnoprávny nárok v danom prípade nezakladá podľa odvolacieho súdu u žalovaných nerozlučné spoločenstvo v zmysle § 77 CSP. Tento záver však, s ohľadom na absenciu aktívnej legitimácie žalobkyne, nemá žiaden dopad na konštatovanie správnosti výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie. K namietanému nevykonaniu navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie konal v rámci svojej právomoci pokiaľ odmietol vykonať navrhnuté dôkazy s odôvodnením uvedeným v rozsudku. Z obsahu vyjadrení a prednesov žalobkyne nevyplyva, k akým skutočnostiam by mali byť žalovaní vypočutí nad rámec ich tvrdení zachytených v odpore alebo v replike. Pokiaľ žalobkyňa spájala v odvolaní význam výpovede žalovaných s preukázaním skutočnosti, že využívali spornú parcelu okrem prístupu k bytovému domu aj na účel parkoviska alebo záhrady, takéto skutkové tvrdenia nepredniesla v priebehu konania na súde prvej inštancie, a to napriek tomu, že na nutnosť uplatnenia všetkých prostriedkov procesného útoku bola upozornená najneskôr v rámci poučenia pri predvolaní na pojednávanie. Navyše, predbežný právny záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie by neovplyvnilo ani prípadné preukázanie skutočnosti, že žalovaní, resp. ostatní vlastníci bytov na spornej nehnuteľnosti parkujú svoje motorové vozidlá, či využívajú jej časť ako záhradky, a to s ohľadom na závery, že sporná parcela má charakter príľahlého pozemku k stavbe v spoluvlastníctve žalovaných. K námietke žalobkyne ohľadne nenariadenia znaleckého dokazovania za účelom stanovenia výšky bezdôvodného obohatenia odvolací súd poukázal na to, že

žalobkyňa spolu s návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní predložila aj znalecký posudok, preto nie je zrejmé, z akého dôvodu by mal súd nariadiť ďalšie znalecké dokazovanie. Aj vo vzťahu k tomuto návrhu bol správny záver súdu prvej inštancie o nadbytočnosti znaleckého zisťovania výšky žalovaného nároku, keďže u žalobkyne absentovala aktívna vecná legitímácia. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania právne odôvodnil ustanovením § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a vecne úspechom žalovaných v odvolacom konaní.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj len „dovolateľka“) dovolanie. Dovolanie odôvodnila ustanovením § 420 písm. f) CSP, t. j. nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietala, že napadnutý rozsudok je arbitrárny. Odvolací súd ignoroval fakt, že súd prvej inštancie neodôvodnil nevykonanie žalobkyňou navrhovaného dôkazu - výsluchu žalovaných. Neobstojí jeho argumentácia, že z vyjadrenia žalobkyne nevyplynulo, k akým skutočnostiam by mali byť žalovaní vypočutí nad rámec ich tvrdení zachytených v odpore alebo v replike. Pre rozhodnutie veci mohlo mať zásadný význam ozrejmienie skutkového tvrdenia, že žalovaní, resp. ostatní vlastníci bytov na spornej nehnuteľnosti parkujú svoje motorové vozidlá, či využívajú jej časť ako záhradky. Dovolateľka tiež vyčítala odvolaciemu súdu, že potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie odôvodnil na základe nesprávneho právneho názoru, že jednotliví vlastníci bytov v bytovom dome tvoria nerozlučné procesné spoločenstvo podľa § 77 CSP. Konajúce súdy nesprávne stotožnili obsah pojmu „nerozlučné spojenie vlastníctva bytu so spoluvlastníctvom alebo iným spoločným právom k pozemku“ použitého zákonodarcom v § 13 ods. 1 a § 23 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. s procesným inštitútom nerozlučného spoločenstva podľa § 77 CSP. Pokiaľ ide o podmienky zákonného vecného bremena, k posúdeniu ich naplnenia nižšie súdy pristúpili výhradne formalisticky. Na pozemku žalobkyne stojí bytový dom vo vlastníctve žalovaných, ktorého stavbou bolo zasiahnuté do práv žalobkyne. V dôsledku vecného bremena zriadeného zákonom č. 182/1993 Z. z. žalobkyňa nemôže s dotknutými nehnuteľnosťami voľne nakladať, užívať ich, udržiavať ich, zabrániť ich znehodnoteniu alebo skaze, ani z nich nemôže mať primeraný výnos. Naproti tomu vlastníci bytov užívajú tieto pozemky bezodplatne. Výklad aplikovaný nižšími súdmi je v rozpore s princípmi moderného právneho štátu.

4. Žalovaní 1/ až 3/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že napadnutý rozsudok je dostatočne odôvodnený (a to aj vo vzťahu k nevykonaniu žalobkyňou navrhnutých dôkazov) a právne posúdenie veci bolo správne. Navrhli, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol, eventuálne ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spisania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017 a 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k nou tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

11. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

12. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona [§ 420 písm. f) CSP] sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil (IV. ÚS 314/2020, ZNaU 69/2020).

13. To, ako nižšie súdy odôvodnili svoje rozhodnutia, je podrobne uvedené v odsekoch 1. a 2. tohto uznesenia. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalobkyne, že nižšie súdy neodôvodnili, prečo nevykonali ďalšie dokazovanie. Súd prvej inštancie uviedol, že v prípade nedostatku vecnej legitímácie (aktívnej i pasívnej v danom prípade) v konaní nie je účelné zaoberať sa meritom veci a vykonávať ďalšie dokazovanie. Odvolací súd vo vzťahu k dokazovaniu dodal, že súd prvej inštancie konal v rámci svojej právomoci pokiaľ odmietol vykonať navrhnuté dôkazy. Z obsahu vyjadrení a prednesov žalobkyne nevyplýva, k akým skutočnostiam by mali byť žalovaní vypočutí nad rámec ich tvrdení zachytených v odpore alebo v replike. Predbežný právny záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie by neovplyvnilo ani prípadné preukázanie skutočností, že žalovaní, resp. ostatní vlastníci bytov na spornej nehnuteľnosti parkujú svoje motorové vozidlá, či využívajú jej časť ako záhradky, a to s ohľadom na závery, že sporná parcela má charakter príslušného pozemku k stavbe v spoluvlastníctve žalovaných. K nenariadeniu znaleckého dokazovania za účelom stanovenia výšky bezdôvodného obohatenia odvolací súd doplnil, že žalobkyňa spolu s návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní predložila aj znalecký posudok, preto nie je zrejmé, z akého dôvodu by mal súd nariadiť ďalšie znalecké dokazovanie. Aj vo vzťahu k tomuto návrhu bol správny záver súdu prvej inštancie o nadbytočnosti znaleckého zisťovania výšky žalovaného nároku, keďže u žalobkyne absentovala aktívna vecná legitímácia.

14. Dovolací súd dodáva, že z odôvodnení rozhodnutí nižších súdov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd a pred ním súd prvej inštancie odôvodnili svoje rozhodnutia podrobne, spôsobom zodpovedajúcim zákonu. S potrebnou presvedčivosťou vysvetlili tak všeobecné právne úvahy, ktoré mali na zreteli pri rozhodovaní, ako aj individuálne okolnosti preskúmaného prípadu, ktoré boli preukázané dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie.

15. Dovolací súd dopĺňa, že všeobecný súd navyše nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

16. Za procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

17. Ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (R 24/2017).

18. K nevykonaniu výsluchu žalovaných dovolací súd ešte dopĺňa nasledovné.

19. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

20. Podľa § 187 ods. 1 a 2 CSP za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

21. Podľa § 195 ods. 1 CSP na návrh môže súd nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak; ustanovenie § 150 ods. 2 tým nie je dotknuté.

22. Výsluch strany je iba jedným z dôkazných prostriedkov (§ 187 ods. 2 CSP) a tento súd hodnotí ako každý iný dôkaz. V civilnom sporovom konaní je výsluch strany iba podporným dôkazom. Výsluch strany môže súd vykonať vtedy, ak tvrdenú skutočnosť nemožno preukázať inak.

23. Povinnosť uskutočniť výsluch strany civilného sporu nie je absolútna. Ak súd nevykoná dôkaz výsluchom sporovej strany, bez ďalšieho nedochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces (R 21/2017).

24. Nevykonanie dôkazu výsluchom účastníka konania/strany nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/96/1999). Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (porov. i R 125/1999). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania (dopadajúcej na dané konanie), ktorá nadobudla

účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

25. Najvyšší súd dopĺňa, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017 a 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

26. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

27. Žalobkyňa v danej veci namietala nesprávne právne posúdenie bez bližšej špecifikácie a bez vymedzenia akejkoľvek právnej otázky. Pokiaľ dovolateľka polemizovala s právnymi závermi odvolacieho súdu, spochybňovala správnosť jeho rozhodnutia, či kritizovala prístup odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci, uvedené námietky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

28. Len pre úplnosť sa uvádza, že námietky týkajúce sa nedostatku pasívnej vecnej legitímácie nie sú na mieste, nakoľko odvolací súd zhodne so žalobkyňou bol názoru, že v danej veci sa nejedná o nerozlučné procesné spoločenstvo (teda dal jej za pravdu, čo však nemalo vplyv na vecne správny výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorého zamietajúci výrok bol opretý i o iný relevantný dôvod).

29. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) a ods. 2 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

30. V danom prípade bola žaloba podaná na súde prvej inštancie 16. apríla 2021 a žalobkyňa si uplatnila voči žalovaným peňažný nárok vo výške 883,81 eur s príslušenstvom.

31. Podľa ust. § 9b zákona č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzde v znení neskorších predpisov na rok 2021 sa ustanovuje a/ suma mesačnej minimálnej mzdy na 623 eur, b/ suma minimálnej mzdy za každú hodinu odpracovanú zamestnancom na 3,580 eura.

32. Z uvedeného je zrejmé, že dovolanie žalobkyne, pokiaľ by aj obsahovalo vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s ust. § 421 CSP, smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy (6 230 eur).

33. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené dovolanie žalobkyne podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP odmietol (ako neprípustné).

34. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP per analogiam tak, že žalovaným 1/ až 3/ ako procesným súperom žalobkyne, ktorá zaviniла výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu, priznal nárok na ich plnú náhradu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.